

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým v právní věci žalobce **MVDr. P. P.**, bytem H.168, zastoupeného advokátem Mgr. Martinem Boučkem z advokátní kanceláře, se sídlem Dlouhá č. 103, Hradec Králové, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č. 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. **OD 439/10-2/97.1.10094/NL** ze dne 14. května 2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č.j. OD 439/10-2/67.1/10094/NL ze dne 14. května 2010 se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovanému Krajskému úřadu Libereckého kraje se u k l á d á p o v i n n o s t zaplatit žalobci MVDr. P. P. náklady řízení v částce 6.800,-Kč, splatné k rukám jeho zástupce Mgr. Martina Boučka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovanému krajského úřadu ze dne 14.5.2010 bylo zamítnuto odvolání nyní žalobce MVDr. P. P, směřující proti rozhodnutí Městského úřadu v Turnově č.j. OD/08/13997 ze dne 26.2.2010. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno návrhu MVDr. P. P na povolení obnovy řízení ve věci řízení o přestupku, vedeného před Městským úřadem v Turnově pod stejnou spis. značkou a které bylo ukončeno příkazem ze dne 19.3.2008, který nabyl právní moci dne 17.6.2008. Tímto příkazem byl MVDr. P. P uznán vinným skutkem, v příkazu uvedeným a kvalifikované jako přestupek podle § 22 odst. 1, písm. f, bod 4) z. č. 200/1990 Sb. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč. Krajský úřad své rozhodnutí ze dne 14.5.2010 opřel zejména o to, že pokud nyní odvolatel oproti svému původnímu tvrzení uvádí, že auto neřídil, pak mu tato

skutečnost byla známa již v době řízení o přestupku, měl a mohl ji objektivně uplatnit, a nejedná se tudíž o novou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1, písm. a) z. č. 500/2004 Sb. Navíc je zjevná účelovost nynějšího jeho tvrzení s ohledem na oznámení o dosažení 12-ti bodů bodového hodnocení řidičů. K dalšímu argumentu odvolání zaujal krajský úřad stanovisko, že i z jeho úřední činnosti mu je známo, že měření v Turnově provádí městská policie (§ 50 z. č. 500/2004 Sb.), a proto ani tento odvolací důvod, ve kterém odvolatel napadá způsob měření rychlosti na komunikaci, nemohl akceptovat.

Žalobce MVDr. P. P ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2010 a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo, zrušeno z následujících důvodů. I s odkazem na citovaná rozhodnutí NSS vytýká napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost především ohledně kvalifikované odvolací námitky, týkající se způsobu měření rychlosti. Odkaz na vady řízení rozvíjí ve dvou základních rovinách. Předně nebyl žalobce vůbec seznámen s důkazy, o které opřel žalovaný své závěry, ať se to týká zejména odkazu na skutečnosti známé z úřední činnosti žalovaného, jak to zmiňuje žalovaný ve svém rozhodnutí, tak i otázky existence dvou smluv uzavřených mezi Městem Turnov a firmou obstarávající měření. V této souvislosti tvrdí, že vůbec není prokázáno, kdo vlastně samotné měření rychlosti realizoval, neboť není ani prokázáno, zda Město Turnov před datem 31.3.2008 měřicím přístrojem disponovalo. Odkazuje na různá ustanovení smlouvy z 31.3.2008 i z 15.2.2007. Zmiňuje i usnesení RM Turnov, podle kterého byla tato první smlouva přezkoumána a zřejmě shledána neplatnou. Druhou rovinou je pak polemika se zákonností důkazu, opatřeného za daných podmínek. Tvrdí, a to i s odkazem na rozsudek NSS, že důkaz, opatřený v rozporu se zákonem, nemůže být užit jako důkaz v řízení o přestupku. V podané žalobě uplatnil žalobce i námitku podjatosti vůči vedoucí odboru dopravy krajského úřadu Ing. Jakešové, neboť ta v minulosti zprostředkovávala propagační měření rychlosti soukromými subjekty mj. i v Turnově. Má zato, že Ing. J. je z projednávání věci vyloučena, byť vystupovala jen jako propagátor. Žalobce dále požaduje náhradu nákladů řízení, aniž výši a důvody blíže specifikuje.

Žalovaný krajský úřad ve svém vyjádření k podané žalobě navrhuje žalobu zamítnout z následujících důvodů. S odkazem na napadené rozhodnutí tvrdí, že důvod, který v žádosti o obnovu řízení předložil žalobce, není novou skutečností, neboť to, že auto řídil jeho bratr, věděl již v průběhu řízení o přestupku. Výtku nezákonného způsobu měření rychlosti uplatnil odvolatel až v odvolání a žalovaný má k dispozici a také soudu předkládá listiny, ze kterých je zřejmé, že měření rychlosti provádí městská policie a nikoli soukromá firma. Námitku podjatosti lze uplatnit před vydáním rozhodnutí a nikoli až poté, co je ve věci meritorně rozhodnuto, jako se stalo v tomto případě. Tento svůj názor opírá žalovaný i o rozhodnutí NSS.

Soud podle § 75 z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícím závěrům.

Žalobě nemohl soud přiznat důvodnost ohledně jím uplatněné námitky podjatosti Ing. J., kterou žalobce poprvé podal až poté co bylo ve věci vydáno napadené rozhodnutí. Již z dikce ust. § 14 odst. 1) z. č. 500/2004 Sb., správního řádu (SŘ) vyplývá, že smyslem tohoto ustanovení je zabránit úřední osobě jednat a rozhodovat ve věci za situace,

kdy lze mít pochybnost o nestrannosti takové osoby. Tzn., že zmíněné ustanovení předpokládá, že rozhodnutí není doposud vydáno. Námitka podjatosti po vydání rozhodnutí ztrácí svůj smysl. Zcela specifickou by byla situace, předvídaná v ust. § 100 odst. 4) SŘ, ovšem předpokladem je zde pravomocný rozsudek soudu (§ 57 odst. 1, písm. c SŘ), ze kterého by zjevně vyplynulo, že správní rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. To ostatně netvrdí ani žalobce.

Žalobce napadá rozhodnutí ze dne 14.5.2010 v „celém,, rozsahu, avšak blíže poukazuje jen na otázku měření rychlosti. Soud zjistil, že s důvody odvolání, obsahujícími otázku řízení auta „jinou osobou“, se žalovaný řádně vypořádal i po stránce procesní, a proto soud k důvodům uvedeným žalovaným nemá co podstatného dodat.

Podle § 36 odst. 3) SŘ nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nenastane-li okolnost, uvedená ve větě následující.

Podle § 89 odst. 2) SŘ s přihlédnutím k § 93 odst. 1) SŘ a § 68 odst. 3) téhož zákona je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést podklady výroku rozhodnutí a úvahy, kterými se řídit při jejich hodnocení, a dále i informace o tom, jak správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Citované ust. § 36 odst. 3) SŘ je nutno použít i v řízení o odvolání, jak vyplývá z ust. § 93 odst. 1) SŘ, pokud je odvolacím orgán prováděno další dokazování. Jedná se totiž o právo účastníka řízení na realizaci svých zákonných práv daných i ust. § 36 SŘ a zmaření tohoto jeho práva může vést ke zmaření smyslu řízení podle § 3 téhož zákona.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující. Ve správním spise je založena fotokopie Smlouvy ze dne 31.3.2008 uzavřené mezi Městem Turnov jako nájemcem a sdružením Czech Radar, a.s., Praha 1 a Burke a Freeman Czech, s.r.o., Praha 10 jako pronajímatelem, o pronájmu přístrojů zajišťujících úřední měření. Podle dikce rozhodnutí ze dne 26.2.2010 (avšak nikoli protokolu o jednání z 9.2.2010) byla kopie smlouvy předána zástupci žalobce. V doplňku svého odvolání ze dne 2.4.2010 ale nespornuje MVDr. P. P ani převzetí stejnopisu Smlouvy ze dne 15.2.2007 včetně Organizačního ujednání smluvních stran. Tzn., že v době před rozhodnutím o odvolání měl tehdy odvolatel k dispozici podklady o které usiloval dne 9.2.2010. V tomto směru byl smysl ust. § 36 odst. 3) SŘ naplněn.

Jinak soud hodnotí odkaz na ust. § 50 SŘ ohledně „všeobecně známé skutečnosti“, že měření rychlosti v době, kdy ke skutku mělo dojít, provádí výhradně Městská policie Turnov.

Předně je soud přesvědčen o tom, že způsob, jakým je měřena rychlost v obvodu obce (zde Turnova) či obecně na veřejné komunikaci není „obecně známou skutečností“ podle § 50 SŘ a tudíž dokazování musí být vedeno i tímto směrem, a to bez ohledu na to, zda je obhajoba v tomto směru uplatněna (§ 3 SŘ). Dlužno připomenout (a to i oproti dikci ust. § 34 odst. 6 z. č. 71/1967 Sb., účinného do 31.12.2005), že podle z. č. 500/2004 Sb. nemusí být předmětem dokazování ve správním řízení skutečnost **obecně** známá, tj. výhradně taková skutečnost, se kterou je obecně široká veřejnost seznámena v podstatě

z běžného způsobu každodenního života. Pro nepřebornost možností nelze určit ani tématické okruhy takových „skutečností“, a je proto nutné vždy v konkrétní věci zkoumat, zda jedná o obecně známou skutečnost či nikoli. Negativně lze ovšem okruh takových skutečností vymezit tím, jak již bylo výše uvedeno, že skutečnost obecně známá nemůže být takovou skutečností známou jen správnímu z jeho úřední činnosti (jak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí). Pokud má správní orgán zato, že lze konkrétní skutečnost zařadit do režimu „skutečnosti obecně známé“, musí to řádně v rozhodnutí odůvodnit postupem daným ust. § 68 odst. 3) SŘ. Tolik obecně k argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí.

Soud se také ztotožňuje s žalobními důvody v tom, že pokud výsledek měření rychlosti jízdy vozidla na veřejné komunikaci je výsledkem činnosti soukromé osoby, byť by byla nadána úředním certifikátem, nelze výsledek takového měření užít jako důkaz v řízení o přestupku podle z. č. 200/1990 Sb. s přihlédnutím k z. č. 361/2000 Sb. Ustanovením § 79 odst. 8) naposled zmíněného zákona je **taxativně** určeno, že „k měření rychlosti vozidel je oprávněna policie a obecní policie; obecní policie přitom postupuje v součinnosti s policií“. Tím je současně dána odpověď na otázku, zda výsledek měření rychlosti, byť je opatřen k tomu certifikovanou soukromě právní osobou, lze užít jako důkaz v řízení o přestupku či nikoli, a lze z uvedeného spolehlivě vyvodit, že nikoli. Pokud by takové měření bylo jako důkazu užito, pak by se jednalo o důkaz opatřený v rozporu se zákonem a tudíž nepoužitelný v daném řízení (zde i NSS ve svém rozsudku z 2.4.2008 čj. 1 As 12/2008-67). V případě řízení o povolení obnovy řízení a za situace, kdy až po právní moci rozhodnutí je zjištěno, že důkaz byl opatřen v rozporu se zákonem (§ 79 odst. 8 z. č. 361/2000 Sb.), by se jednalo o novou dříve neznámou skutečnost podle § 100 odst. 1, písm.a) SŘ.

Jak soud zjistil obsahem správního spisu MVDr. P. P poprvé, byť nepříliš jasně (správní orgán měl ale reagovat a žádat na účastníkovi řízení rozvedení důvodů, proč žádá doplnit důkazy o smlouvu o provozování zařízení na měření rychlosti), hovoří o otázce praxe (asi) při měření rychlosti již při jednání dne 9.2.2010. Poté již jako odvolací námitku uplatnil nesouhlas se způsobem měření rychlosti v doplňku svého odvolání ze dne 18.3.2010, ve kterém podrobně rozvádí, z jakých skutkových a právních důvodů se domnívá, že důkaz o rychlosti jízdy byl opatřen v rozporu se zákonem. Ve správním spise jsou také založeny kopie obou smluv (z 15.2.2007 s Organizačním ujednáním a z 31.3.2008 – soud pro úplnost připomíná, že skutku se měl MVDr. P. P dopustit dne 19.3.2008) a kompletní správní spis byl i s replikou a s dalšími listinami předložen žalovanému v řízení o odvolání.

Žalovaný, jak soud dále ověřil z odůvodnění napadeného rozhodnutí, se věnoval této odvolací námitce jen velmi stručně. V podstatě až v závěru stručně a bez dalšího uvedl, že měření rychlosti provádí výhradně Městská policie, což je žalovanému známo z jeho vlastní úřední činnosti (§ 50 SŘ). Zřejmě měl na mysli obsah spisu, který se týká přestupkové věci jiné osoby, a který byl ke správnímu spisu předloženému soudu připojen.

Jak již z uvedeného vyplynulo, tento velmi stručný odkaz nelze pokládat za uvedení podkladů rozhodnutí ani za rozvedení úvah, kterými se správní orgán řídil při hodnocení důkazů (správní uvážení) jak má na mysli ust. § 68 odst. 3) SŘ. To samo o sobě způsobuje, že ohledně tohoto odvolacího důvodu (zákonost obstarání důkazu o rychlosti vozidla) je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, což je způsobeno nedostatkem důvodů skutkových

(§ 76 odst. 1, písm. a s.ř.s.). Proto také soud nemůže spolehlivě určit, jaké podklady tvoří základ skutkových úvah žalovaného (správní uvážení), zda jsou skutkové závěry úplné či nikoli a zda žalovaný správně aplikoval právní normy či nikoli. Přitom otázka způsobu měření rychlosti, tj. zda přímé měření prováděl pracovník smluvní firmy či policista, je jednou ze stěžejních otázek, neboť doklad o naměřené rychlosti je podstatným důkazem pro skutkové závěry a pro právní posouzení věci. Správní spis sám na tuto otázku nepodává jednoznačnou odpověď, a to s ohledem na následující.

Je pravdou, že Doklad o měření (s foto) hovoří o tom, že měření prováděla Městská policie Turnov, aniž je ovšem tento doklad opatřen alespoň úředním razítkem, podpisem a identifikací osoby, která prováděla měření, tj. řádně verifikován.

Bez dalšího pak na tento doklad odkazuje rozhodnutí ze dne 19.5.2008 a v podstatě je z něho čerpáno i v následujícím řízení. Soud sice pro nepřezkoumatelnost části napadeného rozhodnutí nemůže spolehlivě zjistit, z jakých skutečností čerpal žalovaný své závěry o plné průkaznosti a nevyvratitelnosti Dokladu o měření, avšak ve správním spise jsou uloženy i další listiny, které zmíněný údaj uvádějí v pochybnost.

Jsou to především obě smlouvy (z 15.2.2007 – ta i s organizačním ujednáním a z 31.3.2008), jejichž znění (podobné) by mohlo reálně zpochybnit závěry správních orgánů obou stupňů o tom, že měření prováděl výhradně příslušník městské policie. Např. se jedná o čl.VI) obou smluv (Předmět smlouvy o poskytování služeb), ve kterém se pronajímatel (firma) zavazuje mj. i k „obstarání měření“ a dokumentaci rychlosti, čl.X), bod 4) smlouvy z 15.2.2007 hovoří o osobách „provádějících měření“ a jejich povinnosti vždy na výzvu druhé smluvní strany (nájemce) poskytnout součinnost, přičemž smlouva má na mysli osobu v pracovním či obdobném poměru k pronajímateli, což by se přirozeně netýkalo přísl. městské policie. Ani připojené Organizační ujednání (z 1.3.2007) nečiní v tom směru jasno. Sice stanovuje různá oprávnění i pro Městskou policii Turnov ale ani v jednom ustanovení není uvedeno, že konkrétné měření bude provádět ona (a to ani např. v bodě II/, kde oprávněná osoba z řad městské policie má vstup do serveru „od uskutečnění měření“).

Zde soud jen jako příklad připomíná ustanovení zmíněných listin, jejichž výkladem nelze dojít za daného stavu dokazování k jednoznačnému závěru, že měření rychlosti v dané právní věci prováděl dne 19.3.2008 jen příslušník městské policie a nikdo jiný. Tudíž ani obsah správního spisu nemůže být oporou pro jednoznačné a nezpochybnitelné skutkové závěry.

Soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že zjištěná vada řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je vadou, pro kterou musel napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1, písm. a) s.ř.s., ale rozhodnutí zrušil i z důvodu § 76 odst. 1, písm. b) s.ř.s., neboť dokazování ohledně způsobu měření rychlosti vyžaduje další dokazování. Podle § 78 odst. 4) téhož zákona se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Podle § 78 odst. 5) s.ř.s. je správní orgán vázán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

Soud není oprávněn ukládat, jaké konkrétní důkazy má správní orgán provést, avšak pokládá za nutné zdůraznit, že se správní orgány musí pečlivě zabývat důvody

uplatněného odvolání i v tom směru, kdo prováděl dne 19.3.2008 měření rychlosti vozidla, které řídil žalobce.

Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení náleží podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce celkem 6.800,-Kč. Jedná se o 2.000,-Kč za zaplacený poplatek, 2x po 2.100,-Kč (převzetí zastoupení a žaloba) a 2x po 300,-Kč jako náhrada hotových výdajů za dva uvedené úkony, vše podle § 11 a 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. Tyto náklady jsou ověřitelné ze soudního spisu, existenci dalších nákladů žalobce nedoložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 22. července 2010

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
samosoudce